

сонечка червоні
і тримало небо
у своєму лоні
на сторінці літа
кілька літер смутку
і мене і ниви
й квітку-незабудку...

* * *

Тоненько намазує сміх на скоринку вікна
Серпневий світанок, солодить цитринкою сонця.
Як тепло дрімати у літнього дня на долоньці
І чути в собі, як достиглих небес глибина
Розкрює мудрість на досвід, дорогу і час,
А стомлену вічність – на завтра, учора й сьогодні,
Тримати в собі ту небесну священну безодню,
Допоки останній вечірній промінчик не згас.
Горять всі стежки – в скриню ночі їх попіл мету,
Штовхаю у безвість, щоб кануло все без останку.
Серпневий світанок назавтра почне все спочатку.
Молюся до світу на синіх небес висоту.

* * *

пригорщами грози
нас напувало літо
очі небес в zenіті
чисті до бірюзи

сонце як кошеня
сонно лизало руки
кликали ліс і луки
стежкою навмання

літо вело й несло
і дарувало крила
літо літати вчило
ставило на крило